

Πλάτου τοῦ Ῥωμαϊκοῦ Ἐπάρχου καὶ τὰς πρὸς τὸν λαὸν τῶν Ἑβραίων σχέσεις του. Ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις ἀνάγκη νὰ προσθέσωμεν καὶ ταύτην μόνην τὴν τελευταίαν παρατήρησιν πρὸς τμητὴν τοῦ συγγραφέως, ὅτι εἰ καὶ ἐξέλιπεν ἐκ τῆς καρδίας του τὸ ζωογόνον πῦρ τῆς χριστιανικῆς πίστεως, δὲν ἀπεσβέσθησαν ὅμως ὀλοτελῶς καὶ τὰ ζώοντα ἐκεῖνα τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος, ὅπερ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἐμπνευσθὲν εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας παντὸς ἐκάστου, φέροντος ἐντετυπωμένην τὴν ἱεράν σφραγίδα τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος, ἐκρήγνυται ἄνω κατὰ καιροὺς, ἐκπέμπον ἠλεκτρικοὺς σπινθήρας καὶ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς τῆς παγετώδους ἀπιστίας καὶ ἀρνήσεως.

Ὅθεν καὶ ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς, καὶ τοι συνήθως κατακλιζόμενος ὑπὸ τῆς πνιγρᾶς ἀτμοσφαίρας τοῦ ὀρθολογισμοῦ, αἰφνης ὅμως ἐνόησε ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ ἐξιστάμενος αὐτὸς ἑαυτοῦ, καὶ ὑπὸ ἀκαθέκτου ἐνθουσιασμοῦ ἐμφορούμενος ἀπέναντι τῆς ἀόρητου μεγαλωσύνης τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ἐρεύγεται ἐκ τῶν μυχαιτάτων τῆς καρδίας του λόγους εὐλακρινεῖς, μαρτυροῦντας τὸν ἄφατον αὐτοῦ θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπλήξιν.

Ὅθεν καὶ ἡμεῖς νομίζομεν ὅτι δὲν ἠθέλομεν παράγειν πρεπωδέστερον τὴν ἐκθεσιν ταύτην, εἰ μὴ μεταφέροντες ἐνταῦθα πρὸς δοκίμιον τὴν εὐγλωττον ἐκαίνην καὶ πλήρη προφητικῆς ἀληθείας περικοπὴν, ἣν ὁ συγγραφεὺς μετὰ βαθείας συγκινήσεως ἀπαυθύνει πρὸς τὸν Ἰησοῦν, κράζοντα ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, *Πάτερ εἰς χεῖράς σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμά μου.*

« Ἀναπαύου ἤδη, (ἐνθουσιῶν ἐκφωνεῖ) ἐν τῇ δόξῃ
 » Σου, γενναϊόψυχε Μυσταγωγέ! Ἐτέλεσας τὸ ἔργον
 » Σου, ἐθεμελίωσας τὴν θεότητά Σου. Ἔσο βέβαιος
 » ὅτι δὲν θέλεις ἰδεῖν ἀνατρεπόμενον διὰ τι
 » λάθος τὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀγώνων Σου. Τοῦ λοιποῦ
 » ὑπάρχων ἐκτὸς πάσης προσβολῆς τοῦ εὐθραύτου
 » τούτου βίου, θέλεις ἐπιτηρεῖν ἐκ τοῦ ὕψους
 » τῆς θείας γαλήνης, τὰς ἀπείρους συνεπείας
 » τῶν πράξεών Σου. Ἄντι τῶν στιγμιαίων Σου ἀλη-
 » γηδόνων, κίτινες αὐδὲ κἄν προσέβαλον τὴν γεν-
 » ναιόφρονα ψυχὴν Σου, ἐλάβες εἰς ἀνταλλαγὴν τὴν
 » τελειότεραν ἀθανασίαν. Ἐπ' ἀπειρον ὁ κόσμος θέ-
 » λει ἐξαρτᾶσθαι ἀπὸ Σοῦ! Σημεία τῶν ἀντιλογιών
 » ἡμῶν Σὺ θέλεις εἶσθαι τὸ σύνθημα τῆς πεισματω-
 » δεστέρας πάλης. Ἀπειράκις ζωντανότερος, ἀπειρά-
 » κως ἐρασιμώτερος μετὰ τὸν θάνατόν Σου ἢ κατὰ
 » τὰς ἡμέρας τῆς ἐνταῦθα παροικίας Σου, τοσοῦτον
 » θέλεις καταστῆν ὁ ἀκρογωνiakός λίθος τῆς ἀνθρω-
 » πότητος, ὥστε τὸ ν' ἀποσπασθῇ τὸ ὄνομά Σου
 » ἐκ τοῦ κόσμου, ἤθελεν εἶσθαι τὸ αὐτὸ ὡς τὸ ν' ἀ-
 » νατραπῇ αὐτός ἐκ βάρθρων. Μεταξὺ Σοῦ καὶ τοῦ
 » Θεοῦ οὐδεμία πλέον διάκρισις. Κατὰ κράτος νικῆ-

» σας τὸν θάνατον λάβε κατοχὴν τῆς βασιλείας Σου,
 » ὅπου θὰ Σε ἀκολουθήσωσι διὰ τῆς λεωφόρου ἣν
 » Σὺ δεινοῖζας, μυριάδες λατρευτῶν εἰς αἰῶνα τὸν
 » ἅπαντα. »

Κεφαλληνία, τῇ 10 Ἀπριλίου 1864.

ΛΗΚΥΘΙΟΝ ΕΠΓΡΑΜΜΑΤΟΝ.

Εὐρέθη ἐσχάτως ἐν Κυθήροις ὑπὸ τοῦ Δ.ρ. Ἐμπνευστῆς Μόρμουρ ληκυθίον τι τῶν καλουμένων δακρυδόχων (*vasi lacrimatorii*), ὑπομέλαν, ἢ καστανὴν τὴν πρόσωπον, φέρον δὲ διὰ λευκῶν γραμμῶν δύο τινὰς ἐπιγραφὰς μονοστίχους. Ὑποσυνάπτω ἐνταῦθα, ἀντὶ πάσης περαιτέρω περιγραφῆς, τὸ πανομοιόγραφον αὐτοῦ, τὸ ὅποιον ἔλαβεν ἐκ Κυθήρων πρὸ ὀλίγου ὁ ἐλλόγιμος φίλος μου Κ. Ι. Ῥωμαῆς, καὶ εἰς ἐμὲ κλοκαγάθως ἀνεκοίνωσεν, ἔχον ὡς ἑξῆς:

Λυκήθιον ἐν Κυθήροις εὐρέθιν.

Αἱ ρηθεῖσαι δύο ἐπιγραφαί, ὡς εἰς τὸ πανομοιόγραφον φαίνονται, ἡ μία κεῖται κυκλιθὲν ἐπὶ τοῦ πάχους τοῦ στομίου τοῦ σκεύους, γραφομένη ΔΑΚΡΙΑΝ Ο ΡΟΗ, ἧτοι δακρύων ροή, τοῦ ἐν μέσῳ κυκλοτεροῦς γράμματος νοουμένου δηλονότι ὡς ἀπλοῦ σημείου πρὸς διαστολὴν χρησιμεύοντος τῶν δύο

αὐτῆς λέξεων. Παρατηρητέον δὲ ὅτι ΔΑΚΡΙΩΝ εἰς αὐτὴν γράφεται δια τοῦ ι ἐσφαλμένως, τὸ ὅποιον καὶ παρεμφαίνει τὸ ἀγγεῖον νεωτέρας τινὸς ἐποχῆς ὑπάρχον, καθ' ἣν τὸ υ καὶ ι δὲν εἶχαν παρὰ μίαν τὴν αὐτὴν ἐκφώνησιν. Ἡ ἑτέρα τῶν ἐπιγραφῶν ἐκτεινομένη κατὰ μῆκος ἐντὸς ξανθοχρόου τινὸς ἢ ὑπερῶρου ταινίας τὴν γαστέρα περιβαλλούσης τοῦ σκεύους ὑποκάτω τῆς αὐτοῦ χειρολαβίδος, ἔχει ταῦτα τὰ γράμματα ΙΑΕΟ. ΘΕΙΟΝ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐπειδὴ εἶναι ἐξηλειμμένον ἐν, τὸ καταμεσῆς, ἐπιγίνεται ἐκ τούτου ὄχι μικρὰ δυσχέρεια εἰς τὴν ἀκριβῆ διάγνωσιν τῶν συνιστανουσῶν αὐτὴν δύο λέξεων, ἐξαιρέτως τῆς πρώτης.

Εἰς ἄρθρον τι τῆς Ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος *Εὐνομίας* (15 Ἰανουαρ. 1864), εἰς τὸ ὅποιον γίνεται λόγος περὶ τοῦ Κυθηρίου τούτου σκευαρίου καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῦ γραμμάτων, εἶδα νὰ φέρεται γνώμη ὅτι τὰ τῆς δευτέρας ἐπιγραφῆς, ΙΑΕΟ. ΘΕΙΟΝ, πιθανὸν νὰ λέγωσιν *Ιλέων θεῶν*, τοῦ ἐν μέσῳ Ν ἐξαλειφθέντος, καὶ τοῦ ΘΕΙΟΝ κειμένου ποιητικῶς ἀντὶ θεῶν, ἢ καὶ δυνατὸν (προστίθεται ἀκόμη) ἀντὶ ΙΑΕΟΝ νὰ ἐκείτο ἀρχικῶς ΕΛΕΟΣ, ὅπερ φαίνεται πιθανώτερον. Ἀλλ' αἱ εἰκασίαι αὗται, νομίζω, ἔχουσι φανερά ἀντιτίτους, ἢ πρώτη, αὐτὰς τοῦ ἀγγεῖου τὰς λέξεις, αἰτινες τοῦ νεωτέρου ὑπάρχουσι κοινῶς τύπου, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι διὰ τοῦτο οὔτε τὴν διὰ τοῦ ἀρχαικοῦ ἀλφαβήτου γραφὴν, οὔτε τὴν καθ' ὅποιον τῶν διαλέκτων μὲν φωνῶν ἢ δὲ δευτέρω αὐτὸ ἀντικρὺ τὸ εὐκρινῶς γραφόμενον καὶ μετ' ἐντελοῦς τοῦ ι ἐπὶ τοῦ ἀγγεῖου ΙΑΕΟ' ὥστε ἄλλη τις πρέπει ἢ μορφή νὰ ὑπάρχη ἐλταυθα τῆς λέξεως, ἢ δυνατὸν νὰ εὑρεθῆ τὸ ληκτικὸν αὐτῆς ἐλλείπον γράμμα.

Εἰς τὰς ἀνωτέρω εἰκασίας ἔδωκεν ἀφορμὴν βέβαια ἢ ἰδέα, ὅτι ἐκάστη τῶν ἐπὶ τοῦ ἀγγεῖου δύο ἐπιγραφῶν εἶχαν ἰδίαν ἑκάτερα ἀφ' ἑαυτῆς ὑπαρξίν, καὶ ἐπομένως νόημα κατὰ μέρος· ἀλλὰ μετ' ἀκριβῆ παρατήρησιν θέλει ἐξανοίξῃ τις ὅτι τὰ γραφόμενα εἰς τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον τοῦ σκεύους τόπον δὲν συνιστῶσι παρὰ μίαν καὶ μόνην ἐπιγραφὴν ἐμπεριέχουσαν τὸν τέλειον λόγον τούτον, *δακρύων ῥοή ἰλεῶν θεῶν*, ἥτοι τὰ ἐκχυρόμενα δάκρυα εὐμενῆ τὸν θεὸν καὶ Ἰλεων ἀποκαθιστάνουσι. Προκύπτει λοιπὸν ἐκ τῆς σειρᾶς τοῦ ἀνωτέρω λόγου, ὅτι τὸ λειπογράμματον ΙΑΕΟ, δὲν εἶναι ἄλλο τι εἰμὴ τὸ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον τοῦ ῥήματος ἰλεῶν, ἐξηλειμμένον ἔχον τὸ αὐτοῦ ληκτικὸν φωνῆσιν.

Τὸ χριστιανικὸν, ὡς ἔγγιστα, ἐμπεριέχον ἔννοιαν φθέγμα τοῦ Κυθηρίου ἄγγους δίδει νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι καὶ εἰς τοὺς χριστιανούς ἀκόμη, τοῦλάχιστον εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους αὐτῶν χρόνους, δὲν ἦτον ξένον ὅλως τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Ῥωμαϊκὸν ἔθιμον τοῦ συνθάπτειν τοὺς νεκρούς μετὰ τῶν ἀληθῶς ἢ εἰκονικῶς τὰ

δάκρυα ἐμπεριεχόντων τῶν συγγενῶν σκευαρίων τούτων· ἀλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχη τὸ πρᾶγμα, βλέπω ὅτι τὸ αὐτὸ φθέγμα εἶναι προσέτι καὶ ἐμμετρον, διότι, ὡς νομίζω, συνίσταται ἐκ τροχαϊκῶν μονομέτρων στιχιδίων δύο, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν κεῖται ἐπὶ τοῦ στομίου τῆς ληκύθου, τὸ δὲ ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τῆς γαστρὸς αὐτῆς ζωναρίου ἢ ταινίας, ὡς ἑκάτερα φαίνονται εἰς τὸ ἀνωτέρω πανομοιόγραφον.

X. ΦΙΑΗΤΑΣ.

ΙΣΤΟΡΙΑ

τῆς

ΣΙΒΥΛΛΗΣ.

ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

(Συνέχ. Ἰδε τόμ. ΙΑ'. Φυλλ. 330, 331, 334, 336 καὶ 338.)

—ο—

Ζ'.

ΤΟ ΑΚΑΤΙΟΝ.

Ἐπῆλθον αἱ πρώται ἡμέραι τοῦ φθινοπώρου. Ἦτο Κυριακὴ. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία τῶν Φερίων, γευματίζοντες εἰς τὸ πρᾶστυριον, εἶχον ἀποπέμψαι τὴν ἄμαξαν αὐτῶν τὸ πρωί, δίδοντες διαταγὰς νὰ ἐπανέλθῃ μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἑσπερινοῦ. Στιγμᾶς τινος πρὸ τῆς ὀρισμένης ὥρας, ἡ ἄμαξα ἐστάθη, κατὰ τὸ σύνθημα, ἐν τῇ μόνῃ ὁδῷ τοῦ χωρίου καὶ ἡ Σιβύλλα κατέβη. Ὁφεληθεῖσα ἐκ τῆς ἐπανόδου τῆς ἄμαξας, ἤλθε νὰ θαυμάσῃ ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν βράχων μίαν τῶν μεγάλων πλημμυρῶν τοῦ ἔτους, ἧς τινος τ' ἀποτελέσματα ἐμελλον νὰ διπλασιασθῶσιν ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου τοῦ μαστιζόντος ἀπὸ τῆς προτερίας τὴν ἀκτὴν. Ἡ παιδίσκη, ἐξησθενημένη ὀλίγον, μετὰ κόπου ἀνέβη τὴν ὀπισθεν ἀνωφέρειαν τῆς χέρσου, ἔφθασεν ἀσθμαίνουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς, καὶ διελθοῦσα ὑπὸ τὸν τοῖχον τοῦ κοιμητηρίου, προῦχώρησε πρὸς τινὰς πέτρας προσχούσας καὶ σχηματιζούσας τὸ ἔσχατον χεῖλος τοῦ βράχου. Μεταξὺ τῶν πετρῶν τούτων εἶδε τὴν συνήθη αὐτῆς σκιάν τοῦ Ἰακώβου Φεραῖ καθημένου καὶ ἔχοντος τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῶν γονάτων ἐστρηγμένους, τὴν δὲ κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας καὶ παρατηροῦντος τὴν θάλασσαν. Ἡ Σιβύλλα ἤγγισεν εἰς τὸν ὄμον αὐτοῦ· ὁ δὲ παράφρων ταραχθεὶς εἰς τὰς σκέψεις, ἐξῆψε πλάγιον βλέμμα μανιωδές, ἀλλὰ, πρᾶυνθεὶς ἅμα ὡς ἀνεγνώρισεν αὐτὴν, ὑπεχώρησεν ὀλίγον, ὡς καταλείπων αὐτῇ θέσιν, καὶ ἀνέλαθεν ἔπειτα τὴν θέσιν του μετ' ἡρεμίας· ἡ δὲ Σιβύλλα ἐκάθησε σοβαρῶς παρ' αὐτόν. Ἐνώπιον αὐτῶν ἐξετείνετο ὁ πελιδνὸς ὠκεανὸς, μυκώμενος, ταρασσόμενος, φοβερός· λεγεῶνες κυμάτων ἀνορθούντων τὰς ἀφριζούσας κορυφὰς ἐπέπιπτον κατὰ